

Bismillahirrahmanirrahim

Şüphesiz hamd yalnız Allah'adır.
O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.
Salat ve selam efendimiz Hz. Muhammede, onun
ailesine, arkadaşlarına ve onu dost edinenlere olsun.

Deli-kan-ım

Ben ciddi ciddi biliyordum oğullarının deli olduğunu. Oğullarının yanında kızları da deliydi.
(Ancak kimse bu duruma öncelikli olarak işaret etmiyordu. Bir genç kıza "delikanlı" dendiğini
duydunuz mu hiç? Ama gerçekte onlar da deli.)

Neyse efendim. Bizim meselemiz "oğlanların mı kızların mı deli olduğu değil. Asıl mesele, velileri ikna
etmek. Çünkü veliler henüz durumun vahametini anlayamadılar. Ya da ben anlatamadım.

İşin aslına bakarsanız, velilerin oğulları eskiden de deliydi. Ancak o zamanki deliler şimdiki kadar
tehlikeli olmuyordu. Çoğu, etrafa zarar vermeden deliliklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Şimdiki delileri tarif etmek için "zır deli", "zirzop deli", "zımana deli" vs. tabirler yetersiz kalıyor.
Üstelik şimdi her şeyin delisi ayrı ayrı: "televizyon delisi", "bilgisayar delisi", "futbol delisi"...

Kısacası, delisi olunacak o kadar şey üretildi ki "delilere hak vermek lâzım" diye düşünmeden
edemedim.

Zaten velilerden de ümidi kesmek üzereydim.

"En iyisi" dedim "delilerle dost olup derdimi onlara anlatabayım."

"Deliler hiçbir şeyi dert etmezler ki onlara derdini anlatabasın" dedi kör olası lâin şeytan.

Kanmadım. Çünkü biliyordum "deliler sevmesini bilirler."

Hem velilere yazmayı istemenin temel nedeni delileri "deliler gibi" sevmemdi.

Onlar kendileri isteyerek deli olmamışlardı ki. Delilik, onlar farkına varmadan başlarına gelmiş olan bir
haldi. Bu yüzden herkes onlara "deli" demek yerine "delikanlı" demeyi tercih ediyordu.

Ama zamanla bu kelimenin esas anlamı unutulmuş ve kimse delikanlıların "deli" olduğunu
hatırlamamaya başlamıştı. Bu yüzden delikanlıların derdinden anlayan pek fazla kimse kalmadı. Değil
başkaları, delikanlıların velileri bile onlarla özel olarak ilgilenmemeye başladılar.

Şimdi "sevgili deli kardeşim, delikanlım!" diye yazmanın vaktidir diye düşünüyorum.

Şimdi "deli olmaya, deli kalmaya devam et" demenin vaktidir.

Evet "delilik kötü bir hal ve önlenmesi gereken bir hastalıktır" demekten vazgeçtim. Çünkü artık deli
olup olmadığınızdan başka, neyin delisi olduğunuz önemli.

Sevginin delisi, inancın delisi, gerçeğin yani Hakkın delisi, dostluğun, sadâkatin, umudun ve kararlılığın
delisi olmanızı şiddetle tavsiye ederim.

Çünkü iyiliğin ve iyi şeylerin delisi olanlar azaldıkça, kötülüğün ve kötü şeylerin delisi olan artmaya
başladı. Artmaya ve azmaya. Azanlardan ve kafayı kötülükle bozanlardan bazıları kendilerine "satanist"
diyorlar, bazıları ise kendilerini "çağdaş" zannediyorlar. Yaratıcımız yüce Allah ise böylelerine yani
kötülüğün delisi olanlara "tağut" diyor.

Siz en iyisi "iyiliğin delisi" olmaya özen gösterin.

O zaman, gerçek velinizin anneniz ya da babanız değil yaratıcınız
olduğunu göreceksiniz. Dolayısıyla, "deli" olduğunuz için kimse sizi
kınayamaz.

Çünkü siz Mevlâ'na gibi, Yunus Emre gibi, "Hakkın-gerçeğin delisi"
olursunuz.

Bakin yüce kitabımızda ne diyor Rabbimiz:

**"Müminlerin velisi Allah'tır. Onları karanlıklardan
aydınlığa çıkarır. Kafirlerin velileri ise tağuttur. Onları
aydınlıktan karanlığa çıkarırlar..."** (Bakara Sûres 257. âyet)

Allah'a emanet olalım....

